

DE BUITENGEWONE ALGEMEENE VERGADERING DER
MAATSCHAPPIJ TE UTRECHT.

Statuten en Reglementen worden door menigeen met afkeer beschouwd, maar de noodzakelijkheid van het bestaan ervan zal door weinigen worden ontkend. Voorstellen tot wijziging worden door velen genegeerd; en de behandeling dier voorstellen in eene vergadering keuren zij niet de moeite hunner medewerking waardig. Toch kunnen zulke voorstellen van zeer verre en belangrijke strekking zijn. Een gezond vereenigingsleven kan op den duur niet bestaan zonder dat het op goede wettelijke bepalingen gegrondvest is. En wanneer minder juiste statutaire of reglementaire regelen zouden insluipen, zullen vroeg of laat belangen worden geschaad, zoowel die van de betreffende organisatie als zoodanig, als die der individueele leden, ook der voor statuten etc. onverschillige leden.

Om die reden is actieve medewerking aan voorstellen tot wetswijziging niets meer, maar ook niets minder dan eene „verdampte Pflicht und Schuldigkeit” voor die weinigen, die van het bovenstaande overtuigd zijn, en daarbij bereid en bij machte, om op dit stuk critisch, en, naar mate hunner krachten, ook opbouwend werk te leveren. Wat de tandheerkundige organisatie betreft, acht ik mij (het zij met gepaste of ongepaste onbescheidenheid gezegd) tot dezulken te behooren.

Reeds vele jaren voor de Algemeene Vergadering van 20 Februari j.l. wist ik, hoe vervelend langdurende discussies over voorstellen van bovenbedoelden aard door het groote meerendeel der vergadering-bezoekers worden geacht, — en evenlang wist ik, hoe onplezierig het eene vergadering aandoet, wanneer bij de behandeling van zulke, haars inziens min of meer onbelangrijke aangelegenheden, bij herhaaling door één persoon het woord wordt gevoerd.

Om al die redenen schreef ik aan het Dagelijksch Bestuur der

Maatschappij op den 16en Februari, toen ik van de agenda voor de alg. vergadering en van de daarop voorkomende voorstellen tot wijziging van Statuten en Huishoudelijk Reglement had kennis genomen, een brief, waarin ik, onder meer, het D. B. verzocht, en, voorzover noodig, aan de Alg. Vergadering voorstelde, om dit punt van de agenda der vergadering af te voeren (eventueel, wanneer het D. B. dit gewenscht zou achten, behoudens het voeren van inleidende besprekingen). Ik motiveerde dit verzoek als volgt: ten eerste zou m.i. in den geest van het in de vergadering te Apeldoorn genomen besluit zijn gehandeld, wanneer deze voorstellen ter bespreking naar de Afdelingen zouden worden gezonden, alvorens ze in definitieve behandeling te brengen in eene algemeene vergadering. En voorts, zoo schreef ik: „Met vele der voorgestelde wijzigingen kan ik mij „vooralsnog niet vereenigen, en, hoezeer het mij zou spijten, dit te „moeten doen, zou ik voldoende respect hebben voor de werkzaamheid „van het H. B. in dezen, en de aangelegenheden voor voldoende „belangrijk houden, om — wanneer ik de vergadering bijwoon — over „verschillende van deze voorstellen het woord te voeren. In dat geval „voorzie ik hierover vrij langdurige en tijdroovende discussies, welke „door een andere wijze van behandeling voor een deel waarschijnlijk „kunnen worden vermeden, en in ieder geval bij de agenda van *deze* „vergadering, naar het mij voorkomt, ongelegen zouden komen.”

De Secretaris liet mij daarop telefonisch weten, dat na beraadslaging tusschen den Voorzitter en hem het beter geacht werd, om de behandeling ter alg. vergadering toch te doen doorgaan volgens het oorspronkelijke plan; waarop ik mededeelde, me bij deze zienswijze der leiding te zullen neerleggen, en, zeer summier, den Secretaris de voornaamste der bezwaren opsomde, welke ik had tegen de voorgestelde wijzigingen.

Het verloop der vergadering heeft bewezen, dat ik op den te verwachten gang van zaken geen onjuisten kijk had gehad.

Ik heb volstrekt niet het voornemen, om deze zaak te maken tot een onderwerp van verdere of verder strekkende discussie. Dit zou te meer misplaatst zijn na de duidelijke en openhartige verklaring van den Voorzitter bij het begin der besprekingen op Zondag, welke, naar ik geloof, zoo een gunstigen invloed had op de beraadslagingen over de andere agendapunten.

Het is slechts om zuiver persoonlijke redenen, dat ik de collega's, die de vergadering bezochten, of die het verslag zullen lezen, van het bovenstaande niet onkundig wil laten, nu ik tot m'n spijt, de gelegen-

heid heb verzuimd, om het, zoo duidelijk en uitvoerig, mondeling ter vergadering mede te deelen.

Amsterdam, 27 Februari 1932

J. SANDERS Ezn.

De Voorzitter van de bedoelde vergadering wenscht hierbij aan te teekenen, dat hij wel vermoed had, dat de discussie lang zou kunnen duren, maar niet zóó lang! Zijn verklaring en zijn belofte op Zondagmorgen houdt in, dat dit een volgend maal zal worden voorkomen door het invoeren van een andere werkwijze, die incidenteele voorstellen of amendeering zullen buitensluiten.

CH. F. L. NORD.